

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Dehmel

Ławnicy: Mirosława Kasprzak - Zdon

Barbara Grzechowiak

Protokolant: prot. sąd. Izabela Dydyń

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Obornikach Renaty Ohradka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16.11.2015r., 08.02.2016r., 25.04.2016r., 10.06.2016r., 03.08.2016r., 19.08.2016r. i 14.09.2016r. na rozprawie

sprawy oskarżonego **P. M. (1)**

ur. (...) w O.

syna P. i T. zd. I.

oskarżonego o to, że:

I. pod koniec sierpnia 2014r. w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii odpłatnie udzielił małoletniej A. G. (1) substancję psychotropową w postaci co najmniej 1 grama amfetaminy za kwotę 20 złotych

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

II. we wrześniu 2014r. w O. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii odpłatnie, pięć razy udzielił małoletniej A. G. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy, za każdym razem w ilości 1 grama za kwotę 20 zł za porcję narkotyku

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie od lutego do marca 2015r. w O. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii odpłatnie, trzy razy udzielił małoletniej A. G. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy, za każdym razem w ilości 1 grama za kwotę 20 zł za porcję narkotyku

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

IV. w okresie od sierpnia 2014r. do września 2014r. w O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił małoletniej A. G. (1) przynajmniej cztery razy substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości i o nieustalonej wartości

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

V. w okresie od dnia 9 marca 2015r. do dnia 14 marca 2015r. w O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielał kilkakrotnie małoletniej A. G. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości w ten sposób, że częstował ją tą substancją i razem z nią ją zażywał

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

VI. w dniu 23 marca 2015r. w O., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił małoletniej A. G. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości w ten sposób, że częstował ją tą substancją i razem z nią ją zażywał

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

1. Uznaje oskarżonego **P. M. (1)** za winnego tego, że w okresie od końca sierpnia 2014r. do dnia 29 marca 2015r. w O. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił małoletniej A. G. (1) środek psychotropowy w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie większej niż 9 gramów za łączną kwotę 180 zł, a nadto udzielił nieodpłatnie środek psychotropowy w postaci amfetaminy o nieustalonej wadze, a przedmiotowy czyn ciągle popełnił w wyniku następujących zachowań:

- pod koniec sierpnia 2014r. w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej odpłatnie udzielił małoletniej A. G. (1) substancję psychotropową w postaci co najmniej 1 grama amfetaminy za kwotę 20 zł,

- we wrześniu 2014r. w O. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pięciokrotnie odpłatnie udzielił małoletniej A. G. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy, za każdym razem w ilości 1 grama za kwotę 20 zł za porcję,

- w okresie od lutego do marca 2015r. w O. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej trzykrotnie odpłatnie udzielił małoletniej A. G. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy, za każdym razem w ilości 1 grama za kwotę 20 zł za porcję,

- w okresie od dnia 9 marca 2015r. do dnia 14 marca 2015r. w O., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił kilkakrotnie małoletniej A. G. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości w ten sposób, że częstował ją tą substancją i razem z nią ją zażywał,

- w dniu 29 marca 2015r. w O., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił małoletniej A. G. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości w ten sposób, że częstował ją tą substancją

tj. przestępstwa z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §3 k.k. i art. 60 §2 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 2 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §2 k.k. karę 238 (dwustu trzydziestu ośmiu) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 10 (dziesięć) zł.

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 §1 pkt. 1 k.k. - w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu P. M. (1) na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby.

3. Na podstawie art. 73 § 1 k.k. - w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. oddaje oskarżonego P. M. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

4. Na podstawie art. 72 §1 pkt 5 k.k. - w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego P. M. (1) do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i używania innych środków odurzających.

5. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 180 (stu osiemdziesięciu) zł stanowiącej równowartość korzyści majątkowej jaką oskarżony P. M. (1) odniósł dopuszczając się przestępstwa opisanego wyżej w punkcie 1 wyroku.

6. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. - w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu P. M. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 22.04.2015r. do dnia 18.08.2015r. uznając ją za wykonaną w całości.

7. Na podstawie § 14 ust. 1 pkt. 2, ust. 2 pkt 5, § 16 i §2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DZ.U nr 163 poz. 1348) w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015.1801) przyznaje adw. P. S. kwotę 2.140,20 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

8. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu koszty sądowe w kwocie 3.620,52 zł, a na podstawie art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83 nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia go z opłaty.

Mirosława Kasprzak - Zdon Izabela Dehmel Barbara Grzechowiak

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wielu (...)lat P. M. (1) po raz pierwszy miał kontakt z alkoholem i substancjami psychoaktywnymi, początkowo stosowanie używek miało charakter sporadyczny. Około (...) roku życia P. M. (1) zaczął pić alkohol ciętami, pił codziennie, przeszedł również pierwszy ciąg amfetaminowy. Z uwagi na nadużywanie alkoholu i substancji psychoaktywnych wielokrotnie przechodził detoksykacje (w 2007, 2008, 2009, 2014 i 2015r.), w 2013r. ukończył sześciotygodniowe leczenie odwykowe, po którym utrzymywał abstynencję przez okres około 1 roku. Następnie ponownie zaczął nadużywać alkoholu i substancji psychoaktywnych, wpadał w ciągi amfetaminowe, co trwało do czasu zatrzymania w dniu 22 kwietnia 2015r. Jednocześnie w społeczności kolejnej był znany jako osoba uzależniona, posiadająca dostęp do narkotyków.

A. G. (1) urodziła się w dniu (...). Około (...) roku życia zaczęła palić marihuanę, najpierw okazjonalnie, później w ciągach dwu – trzytygodniowych, z przerwą trwającą kilka dni. Wtedy też zaczęła sprawiać problemy wychowawcze, zaczęła wagarować, nie wracała do domu na noc, a następnie uciekała z domu na kilka dni. Ojciec małoletniej S. G. początkowo każdorazowo zgłaszał zaginięcie córki, w późniejszym okresie zdarzały się sytuacje, że na własną rękę szukał u znajomych małoletniej i sprowadzał ją do domu. A. G. (1) coraz bardziej uzależniała się od substancji psychoaktywnych, co powodowało narastanie problemów wychowawczych. W tym okresie małoletnia przyjaźniła się z A. G. (2), z którą kilkakrotnie uciekała z domu. W tym czasie poznała też K. R., który zamieszkiwał w sąsiedztwie, a który również był osobą uzależnioną od substancji psychoaktywnych.

W czasie uciezek małoletnia przebywała u znajomych, na ogrodach działkowych, zażywała narkotyki, które kupowała za pieniądze uzyskane z kieszonkowego lub ze sprzedaży przedmiotów osobistych.

Latem 2014 roku podczas przypadkowego spotkania na Osiedlu (...) przedstawił A. G. (1) P. M. (1), jednocześnie małoletnia dowiedziała się, że jest on osobą uzależnioną i można u niego nabyć narkotyki. P. M. (1) od swoich

znajomych, jak również od A. G. (1) dowiedział się, że często ucieka ona z domu, wagaruje i żywa substancje psychoaktywne. P. M. (1) wiedział również, że A. G. (1) jest osobą nieletnią.

Pod koniec sierpnia 2014r. A. G. (1) spotkała P. M. (1) na Osiedlu (...) i zapytała go czy mógłby załatwić jej porcję amfetaminy, na co ten odpowiedział, że ma poczekać, a on zorientuje się czy jest to możliwe. Po upływie kilkunastu minut P. M. (1) wrócił i przekazał małoletniej woreczek z zawartością 1 grama amfetaminy, za którą A. G. (1) zapłaciła mu 20 zł.

We wrześniu 2014 roku A. G. (1) ponownie udała się na Osiedle (...) wiedząc, że spotka tam P. M. (1). Wtedy zakupiła od niego ponownie 1 gram amfetaminy za kwotę 20 zł. Wtedy też P. M. (1) przekazał małoletniej swój numer telefonu informując ją, że jeśli będzie chciała nabyć środek psychotropowy ma skontaktować się z nim telefonicznie. Od tego czasu A. G. (1) chcąc kupić amfetaminę dzwoniła do P. M. (1) składając zamówienie, po czym spotykali się na Osiedlu (...), gdzie dochodziło do transakcji. W ten sposób we wrześniu 2014 roku A. G. (1) jeszcze czterokrotnie nabyła od P. M. (1) amfetaminę każdorazowo w ilości jednego grama na kwotę 20 zł za porcję.

W październiku 2014 roku ojciec małoletniej S. G. z uwagi na uzależnienie córki, związane z tym problemy wychowawcze i notoryczne ucieczki z domu zdecydował o wysłaniu jej na leczenie odwykowe do (...) w W., gdzie przebywała do dnia 20 grudnia 2014r., kiedy to została z niego wydalona w związku z podjętą ucieczką.

Po powrocie z leczenia A. G. (1) ponownie zaczęła zażywać substancje psychoaktywne, jednakże nie kontaktowała się z P. M. (1) ponieważ nie posiadała aparatu telefonicznego, który został jej zabrany przez ojca.

W lutym 2015r. A. G. (1) spotkała na Osiedlu (...), którego poprosiła o załatwienie porcji amfetaminy. P. M. (1) oddalił się, po czym przyniósł małoletniej 1 gram amfetaminy, za który ta zapłaciła 20 zł. W ten sam sposób A. G. (1) kupiła w marcu 2015 roku jeszcze 1 gram amfetaminy za kwotę 20 zł.

W dniu 26 lutego 2015 roku A. G. (1) i A. G. (2) ponownie uciekły z domu i przebywały w różnych miejscach u swoich znajomych. W dniu 09 marca 2015 roku udały się do miejsca zamieszkania P. M. (1), gdzie A. G. (1) poprosiła go o udostępnieni działki, na której chciały spędzać kilka dni, na co ten wyraził zgodę. W okresie od dnia 09 marca 2015 roku do dnia 14 marca 2015 roku A. G. (1) i A. G. (2) przebywały na działce u P. M. (1), który codziennie do nich przychodził – również z K. R. i wspólnie spędzali czas. P. M. (1) przynosił jedzenie i napoje, jak również amfetaminę, którą następnie zażywał wspólnie z A. G. (1). P. M. (1) kilkakrotnie przekazał małoletniej porcję amfetaminy o nieustalonej wadze, jednocześnie nie żądał za nią zapłaty.

W dniu 29 marca 2015 roku w godzinach późnowieczornych A. G. (1), która od dwóch dni przebywała na kolejnej ucieczce przysła z K. R. do miejsca zamieszkania P. M. (1) prosząc by ten udostępnił im swoją piwnicę, na co ten wyraził zgodę. Następnie na prośbę małoletniej przekazał jej nieodpłatnie amfetaminę w nieustalonej ilości, którą ta zażyła z K. R.. Następnie P. M. (1) poprosił oboje by opuścili jego piwnicę, jednakże ci nie chcieli wyjść. W związku z tym P. M. (1) zadzwonił do A. G. (2) prosząc by zabrała przyjaciółkę. A. G. (2) przysła do miejsca zamieszkania P. M. (1) i poprosiła A. G. (1) by wróciła do domu, jednakże ta odmówiła. W związku z tym A. G. (2) wiedząc, że małoletnia jest na ucieczce zawiadomiła dyżurnego KPP w O. o miejscu pobytu poszukiwanej. O godz. 22.20 z polecenia Dyżurnego KPP w O. do miejsca zamieszkania P. M. (1) udali się st. post. P. C. i st. post. M. G., którzy na klatce schodowej zastali małoletnią i przekazali ją pod opiekę ojca.

W dniu 22 kwietnia 2015r. P. M. (1) został zatrzymany, a następnie do dnia 18 sierpnia 2015r. był wobec niego stosowany środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony P. M. (1) został poddany jednorazowemu badaniu psychiatrycznemu, podczas którego stwierdzono uzależnienie mieszane (alkohol, amfetamina, dopalacze). W czasie popełnienia czynu miał on zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, jednocześnie biegli orzekli, że może brać udział w toczącym się postępowaniu karnym.

P. M. (1) podejmował kilkunastokrotnie leczenie odwykowe, jednakże przerywał je, nie zachowywał abstynencji, nadto dwukrotnie przebywał w (...)w G., w okresie od dnia 22.03.2010r. do dnia 25.03.2010r. z rozpoznaniem zespołu abstynencyjnego w przebiegu uzależnienia od amfetaminy, w okresie od dnia 01.12.2014r. do dnia 12.12.2014r. z rozpoznaniem zespołu abstynencyjnego w przebiegu uzależnienia mieszanego.

Na podstawie jednorazowego wywiadu przeprowadzonego przez specjalistę (...)stwierdzono, że P. M. (1) jest osobą uzależnioną, występujące zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane są naprzemiennym przyjmowaniem substancji psychoaktywnych. P. M. (1) wymaga kontynuowania leczenia w ośrodku stacjonarnym długoterminowym, czas trwania terapii winien wynosić 12 – 14 miesięcy.

Od dnia 14 grudnia 2015r. P. M. (1) przebywa na terapii w (...) w N., bierze udział w terapii długoterminowej dla osób uzależnionych od środków psychoaktywnych. Przewidywany czas trwania terapii to około 15 miesięcy.

P. M. (1) ma (...)lat, ma wykształcenie zawodowe w zawodzie stolarz, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, jest osobą bezrobotną, nie posiada majątku.

Z wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez zawodowego kuratora sądowego wynika, że P. M. (1) przed zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania mieszkał z rodzicami, siostrą i siostrzenicą, nie pracował, pozostawał na utrzymaniu rodziców. W środowisku rodzinnym ma dobrą opinię, nie zgłaszano uwag do jego zachowania, w miejscu zamieszkania nie był agresywny, kłótlivy, nie były przeprowadzane interwencje policji. Zdaniem członków rodziny problem stanowi uzależnienie oskarżonego od narkotyków, bezskuteczne próby leczenia odwykowego i utrzymujące się bezrobocie.

P. M. (1) nie był karany za przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnień oskarżonego P. M. (1) k. 37, 59 – 60, 89, 167 – 168, ;

- zeznań świadków: S. G. k. 169 – 172 w zw. z k. 180v, A. G. (1) k. 172 – 176 w zw. z k. 182 – 184, k. 187 – 187v i 189v, k. 247 – 248, A. G. (2) k. 176 – 178 w zw. z k. 190 – 191, J. R. k. 203 – 205, A. C. k. 205, K. R. k. 228 – 229, 248 – 249, M. W. k. 263 – 265, P. J. k. 306 – 307, P. M. (2) k. 308 – 311;

- dokumentów: notatki urzędowej k. 4, 6, poświadczenia k. 5, protokołu przeszukania k. 26 – 28, protokołu zatrzymania osoby k. 30, wywiadu środowiskowego k. 76 – 77, wyroków k. 78, 112, karty karnej k. 80, 236, opinii (...)dot. P. M. (1) k. 237, kwestionariusza zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień k. 216 – 222, dokumentacji medycznej k. 273 – 299;

- opinii psychologicznej dot. A. G. (1) k. 21, 66 – 70, 85,

- opinii sądowo – psychiatrycznej k. 105 – 110 oraz ustnych opinii uzupełniających biegłego M. S. k. 244 – 246, B. S. k. 246 – 247, ,

Oskarżony P. M. (1) w toku postępowania przygotowawczego składając wyjaśnienia w dniu 22.04.2015r. początkowo przyznał się częściowo, a następnie w całości do popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jednocześnie potwierdził fakt jednorazowego nieodpłatnego udzielenia A. G. (1) amfetaminy w lutym lub marcu 2015r., którą to sytuację wiązał z jej pobytem u niego w piwnicy, by finalnie potwierdzić fakt dziewięciu lub dziesięciokrotnego udzielenia małoletniej nieodpłatnie substancji psychotropowej. Powyższe wyjaśnienia podtrzymał przed Sądem w dniu 23.04.2016r. w toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania. W toku wyjaśnień złożonych przed Prokuratorem w dniu 03.07.2015r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (przy czym postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało uzupełnione o czyny z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), odmówił złożenia wyjaśnień, jednocześnie podtrzymał dotychczas złożone wyjaśnienia. Przed Sądem oskarżony nie przyznał się do stawianych mu zarzutów,

zakwestionował dotychczasowe wyjaśnienia, jednocześnie złożył wyjaśnienia, w których przedstawił własną wersję zdarzeń.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w części, w jakiej opisał czas oraz okoliczności poznania A. G. (1), potwierdził fakt swojej i jej znajomości z K. R., fakt przebywania małoletniej i A. G. (2) na jego działce w marcu 2015r. oraz obecności A. G. (1) i K. R. w miejscu jego zamieszkania w dniu 29 marca 2015r. W powyższym zakresie wyjaśnienia oskarżonego korespondowały z zeznaniami A. G. (1), A. G. (2), częściowo zeznaniami S. G. i J. R., nadto znalazły potwierdzenie w notatce urzędowej z interwencji z dnia 29.03.2015r. (k. 3) oraz poświadczeniu odbioru małoletniej z dnia 29.03.2015r. (k. 4) i w związku z tym Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Faktem jest, iż w opozycji do wskazanego wyżej materiału dowodowego pozostawały zeznania świadka K. R., który kategorycznie zaprzeczył znajomości zarówno z P. M. (1), jak i A. G. (1), które to zeznania Sąd uznał jednakże za całkowicie niewiarygodne, a których ocena przedstawiona zostanie w dalszej części uzasadnienia.

Jako wiarygodne Sąd uznał również wyjaśnienia P. M. (1) w których potwierdził, iż miał świadomość małoletniości A. G. (1). Oskarżony wskazał, iż A. G. (1) była uczennicą, często wagarowała, uciekała z domu, co wskazuje, iż faktycznie był zorientowany w jej sytuacji życiowej. Co więcej przyznał, iż informacje te uzyskał nie tylko od znajomych z osiedla, lecz również bezpośrednio od A. G. (1), a zatem z najbardziej rzetelnego źródła, a co za tym idzie świadomość oskarżonego, co do wieku małoletniej pozostawała bezsporna.

W pełni wiarygodnymi były również wyjaśnienia P. M. (1) w zakresie, w jakim przyznał się do uzależnienia od środków psychoaktywnych. Powyższe znalazło potwierdzenie w opinii sądowo – psychiatrycznej, kwestionariuszu zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień oraz zeznaniach P. J. – osoby go sporządzającej, nadto w zeznaniach świadków M. W. i P. M. (2).

Odnosząc się natomiast do wyjaśnień oskarżonego w części dotyczącej bezpośrednio stawianych mu zarzutów, Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim przyznał się do udzielania A. G. (1) amfetaminy, uznając je za nieprawdziwe w pozostałym zakresie.

Wyjaśnienia złożone przez P. M. (1) w dniu 22.04.2015r. nie ograniczały się do faktu przyznania się do stawianych mu zarzutów (art. 59 ust. 2 u.p.n.) lecz zawierały szereg informacji dotyczących samego faktu udzielania małoletniej środków psychotropowych, jak również okoliczności pobocznych, które w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym (zeznania A. G. (1), A. G. (2), J. R.) okazały się prawdziwe. Powyższe wyjaśnienia oskarżony podtrzymał w dniu 23.04.2015r. w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania. Bezsporny fakt uzależnienia oskarżonego od substancji psychoaktywnych i związana z tym możliwość składania wyjaśnień w stanie po zażyciu substancji psychoaktywnych lub na tzw. „głódzie narkotykowym”, co mogło mieć wpływ na ich treść, nakazywała ich szczególnie wnikliwą i krytyczną ocenę.

Dokonując oceny wiarygodności powyższych wyjaśnień Sąd oparł się w pierwszej kolejności na opinii biegłego psychiatry M. S., który odnosząc się do powyższych stanów wykluczył by miały one wpływ na treść złożonych przez oskarżonego wyjaśnień. Jak wskazał biegły u oskarżonego stwierdzono występowanie objawów abstynencyjnych po odstawieniu alkoholu i środków psychoaktywnych, jednakże ustępowały one szybko w trakcie leczenia, nie stwierdzono jednocześnie objawów psychotycznych oraz zaburzeń świadomości, które mogłyby mieć wpływ na postrzeganie przez niego rzeczywistości, nie stwierdzono również podatności na sugestie. W konkluzji biegły wskazał, iż w przypadku P. M. (1) stan „głodu narkotycznego” mógłby powodować niemożność dokładnego umiejscowienia zdarzeń w czasie, jednakże nie miało to przełożenia na relację odnośnie zaistnienia konkretnych zdarzeń i ich przebiegu. Wnioski przedstawione przez biegłego wzmocnia analiza wyjaśnień oskarżonego, który z jednej strony przyznając się do udzielania małoletniej amfetaminy, kategorycznie zaprzeczał by był dealerem narkotykowym i trudnił się handlem narkotykami. Powyższe zdaniem Sądu świadczy o pełnym rozeznanium, co do treści składanych wyjaśnień i jednocześnie wyklucza tezę o podatności na sugestie. Zakładając, bowiem teoretycznie, iż P. M. (1) złożył wyjaśnienia konkretnej treści, bezwolnie pod wpływem osób go przesłuchujących to nie sposób logicznie wytłumaczyć negowanie przez niego faktu odpłatnego udzielania środków psychoaktywnych, co pozostawało przecież w opozycji

do treści stawianych mu zarzutów. Podobna sytuacja miała miejsce podczas składania przez oskarżonego wyjaśnień w dniu 03.07.2015r., kiedy to nie przyznał się do zmienionych i przedstawionych mu zarzutów (art. 59 ust. 2 i art. 58 ust. 2 u.p.n.), jednocześnie podtrzymał złożone wcześniej wyjaśnienia. Taka postawa procesowa świadczy o świadomym i konsekwentnym działaniu, w szczególności jeśli się zważy, iż podczas tego przesłuchania, w związku ze stosowaniem tymczasowego aresztowania, P. M. (1) nie mógł być pod wpływem żadnych środków psychoaktywnych.

Fakt udzielania zarówno odpłatnego, jak i nieodpłatnego amfetaminy A. G. (1) znalazł potwierdzenie w złożonych przez małoletnią, jak również A. G. (2) zeznaniach, a którym Sąd nadał przymiot wiarygodności. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarówno A. G., jak i A. G. (2) nie pozostawały z P. M. (1) w żadnym konflikcie, czy relacjach, które mogłyby stanowić realny motyw fałszywego oskarżenia. Co więcej, A. G. (1) z oskarżonym łączyła koleżeńska znajomość, której źródłem było co prawda uzależnienie, która świadczy jednakże o dobrych relacjach między nimi i przeczy tezie o pomówieniu.

Motywu złożenia zeznań obciążających oskarżonego, na co ten wskazywał, nie można zdaniem Sądu upatrywać również w chęci ochrony K. R.. A. G. (2) zna K. R. jedynie z widzenia, a zatem jej zainteresowanie złożeniem korzystnych dla niego zeznań jawi się jako wykluczone. A. G. (1), natomiast w złożonych zeznaniach wskazała na swoje relacje z K. R., jednocześnie potwierdziła fakt wspólnego zażywania środków psychoaktywnych, co przeczy twierdzeniom o zamiarze przerzucenia na P. M. (1) odpowiedzialności za zachowania, których faktycznie miał się dopuścić K. R..

Wskazać należy również, iż A. G. (1) w toku kolejnych przesłuchań, co do zasady konsekwentnie potwierdzała fakt udzielania jej przez oskarżonego amfetaminy. Oceny wiarygodności zeznań A. G. (1) Sąd dokonał poprzez pryzmat opinii sądowo – psychologicznej, z której wynika, że małoletnia ma odpowiednie do wieku zdolności postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania faktów, nie ujawnia skłonności do fantazjowania i konfabulacji. Dodatkowo, obserwacja zachowania małoletniej podczas składania zeznań na rozprawie, zdaniem Sądu wskazuje na szczerość jej relacji. A. G. (1) potwierdziła fakt zarówno odpłatnego, jak i nieodpłatnego udzielania jej amfetaminy przez P. M. (1), jednocześnie ustosunkowała się do wcześniej złożonych zeznań i w części je zakwestionowała. Małoletnia zeznała spokojnie, stanowczo i konsekwentnie, w jej zachowaniu nie dało się dostrzec jakichkolwiek negatywnych emocji ukierunkowanych wobec oskarżonego, czy K. R.. W sposób spójny relacjonowała fakty, przy czym stopień szczegółowości jej zeznań był znacznie mniejszy niż w czasie zeznań składanych w toku postępowania przygotowawczego. Taki sposób zeznawania świadka nie może podważać wiarygodności jej relacji, albowiem wiąże się z naturalnym procesem zapominania. Nadto małoletnia składając zeznania była w trakcie długoterminowej terapii uzależnień, której jednym z założeń jest odcięcie się od dotychczasowego środowiska i niepowracanie do zdarzeń z przeszłości, co dodatkowo mogło wpływać na jej procesową postawę. Również biegła psycholog wskazała, że zachowanie A. G. (1) w czasie przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego wskazywało na spontaniczność jej relacji. Małoletnia formułowała własne opinie i podkreślała swoje zdanie. W czasie wypowiedzi nie zdradzała wpływu innych osób na jej zeznania i nie przejawiała objawów niepokoju psychoruchowego, ani reakcji fizjologicznych typowych w sytuacji wygłaszania poglądów niezgodnych z osobistym przekonaniem.

Analiza zeznań A. G. (1) wskazuje jednocześnie na pewne nieścisłości i niedopowiedzenia jednakże zdaniem Sądu okoliczność w świetle całokształtu jej zeznań, opinii psychologicznej, jak również pozostałego materiału dowodowego nie może podważać jej wiarygodności.

Odnosząc się do poszczególnych kwestii poczynić należy następujące uwagi.

Po pierwsze, faktem jest, iż podczas przesłuchania w dniu 30.03.2015r. i 16.04.2015r. małoletnia nie wspomniała o osobie K. R., a jego nazwisko pojawiło się dopiero podczas składania zeznań w dniu 28.05.2015r. A. G. (1) wskazała jednakże, że nie była pytana o tą osobę, więc o niej nie mówiła, natomiast w momencie pytań w tym zakresie potwierdziła fakt znajomości z K. R. i opisała relacje ich łączące. Powyższe twierdzenia brzmią wiarygodnie jeśli zważyć, iż P. M. (1) złożył wyjaśnienia, w których wskazywał na osobę K. R. w dniu 22.04.2015r. i faktycznie dopiero od tego dnia organom ścigania znana była ta osoba, co skutkowało uzupełniającym przesłuchaniem na powyższą

okoliczność A. G. (1) i potwierdzeniem przez nią faktu tej znajomości w toku dalszego postępowania, w tym w czasie konfrontacji przed Sądem.

Po drugie oczywistym jest, iż zeznania złożone przez A. G. (1) w dniu 16.04.2015r. stanowią uzupełnienie zeznań złożonych podczas przesłuchania w dniu 30.03.2015r. Świadczy o tym sposób formułowania przez małoletnią wypowiedzi, które niewątpliwie stanowiły odpowiedź na zadawane jej pytania, których celem było ustalenie jak największej ilości faktów dotyczących udzielania jej przez oskarżonego substancji psychoaktywnych. Uszczegółowienie w toku postępowania zeznań (jakkolwiek niekorzystne z punktu widzenia postawionych w konsekwencji ich złożenia oskarżonemu zarzutów), którego powód w świetle przedstawionych argumentów, jawi się jako oczywisty, nie może podważać wiarygodności zeznań małoletniej i nie świadczy o działaniu z zamiarem pomówienia.

Po trzecie w zeznaniach A. G. (1) widoczne są rozbieżności dotyczące kwestii nieodpłatnego udzielania jej przez P. M. (1) amfetaminy. Podczas przesłuchania w dniu 30.03.2015r. małoletnia wskazała ogólnie, że otrzymywała narkotyki za darmo, przy czym takich sytuacji były jedna, dwie. Składając zeznania w dniu 16.04.2015r. zaprzeczyła powyższej okoliczności, by w dniu 28.05.2015r. potwierdzić fakt czterokrotnego nieodpłatnego otrzymania od oskarżonego amfetaminy. Przed Sądem małoletnia potwierdziła fakt nieodpłatnego udzielania jej przez P. M. (1) środków psychotropowych, jednocześnie potwierdziła, iż zażywała na działce u oskarżonego amfetaminę, którą otrzymała od niego nieodpłatnie. Dokonując ustaleń faktycznych dotyczących nieodpłatnego udzielania jej środków psychotropowych Sąd oparł się na zeznaniach małoletniej, jak również wyjaśnieniach P. M. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego i zeznaniach A. G. (3). W świetle powyższego materiału dowodowego Sąd uznał za bezsporne, że P. M. (1) udzielał małoletniej nieodpłatnie amfetaminy, przy czym jako udowodnione zdaniem Sądu zostały zachowania, które miały miejsce w okresie od dnia 09.03 – 14.03.2015r. podczas pobytu na działce u P. M. (1) i w dniu 29.03.2015r. podczas pobytu A. G. (1) w miejscu jego zamieszkania. Fakt wspólnego zażywania na działce przyniesionej przez P. M. (1) amfetaminy przez niego i małoletnią potwierdziła A. G. (1) i A. G. (2), a ich relacja w tym zakresie była spójna. Faktem jest, iż podczas przesłuchania w dniu 28.05.2015r. małoletnia zaprzeczyła powyższemu faktowi, jednakże w świetle pozostałych jej zeznań wspartych dodatkowo zeznaniami A. G. (2) powyższe zdarzenia nie mogły budzić wątpliwości.

Fakt nieodpłatnego udzielenia małoletniej amfetaminy w dniu 29.03.2015r. w świetle wyjaśnień oskarżonego uznać należało również za udowodniony. Bez znaczenia przy tym pozostaje fakt późniejszego zaprzeczenia przez oskarżonego powyższymi wyjaśnieniami, która to kwestia szczegółowo omówiona została powyżej.

Jednocześnie przeprowadzone postępowanie dowodowe nie doprowadziło zdaniem Sądu do udowodnienia popełnienia przez P. M. (1) czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia. A. G. (1) w zeznaniach złożonych w dniu 28.05.2015r. potwierdziła fakt nieodpłatnego udzielania jej przez oskarżonego amfetaminy i wskazała, że były około cztery takie sytuacje. Domniemywać należy, iż w tych zeznaniach Prokurator upatruje podstaw postawionego P. M. (1) zarzutu, przy czym taki materiał dowodowy, bez wskazania innych dowodów jest niewystarczający dla przypisania sprawstwa. Prokurator jako czas popełnienia przedmiotowego przestępstwa wskazał okres od sierpnia 2014r. do września 2014r. przy czym niezrozumiałym jest w oparciu o jakie dowody poczynił powyższe ustalenia faktyczne. Na taki czasookres nie wskazuje w swoich zeznaniach A. G. (1), co więcej oświadcza, że nie pamięta w jakim to było okresie, jednocześnie brak innych dowodów pozwalających na weryfikację omawianego zarzutu. Analiza materiału dowodowego pozwala zatem twierdzić, iż Prokurator w sposób całkowicie dowolny ustalił czasookres zarzucanego oskarżonemu czynu i nie wskazał dowodów potwierdzających zasadności postawionego mu zarzutu.

Reasumując, całokształt złożonych przez oskarżonego wyjaśnień, jak również argumenty przedstawione powyżej, pozwalały zdaniem Sądu, zasadnie podważyć wiarygodność wyjaśnień oskarżonego złożonych przed Sądem. Taka postawa procesowa zdaniem Sądu stanowiła przyjętą przez P. M. (1) linię obrony i miała doprowadzić do uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka **S. G.** – ojca małoletniej, który w sposób spójny i rzeczowy przedstawił problemy wychowawcze, jakie sprawiała, potwierdził fakt jej uzależnienia od substancji psychoaktywnych, podejmowane próby leczenia, wielokrotne ucieczki z domu, które to zeznania w zestawieniu z zeznaniami A. G. (1), A. G. (2), jak również dokumentacji w postaci notatki urzędowej z interwencji i poświadczenia odbioru małoletniej uznać należało za bezsporne. Odnosząc się natomiast do tej części zeznań świadka, w których odmiennie wskazywał na źródło informacji odnośnie osoby udzielającej jego córce środków psychotropowych Sąd uznał za wiarygodne je w części, w jakiej podał, że informację tą uzyskał podczas składania przez A. G. (1) zeznań w dniu 30.03.2015r., a którą to kwestię świadek wyjaśnił w sposób przekonujący w toku przesłuchania przed Sądem.

W pełni wiarygodnymi i wysoce przydatnymi dla wydanego rozstrzygnięcia były zeznania świadków **M. W.**, **P. J.** i **P. M. (2)** – specjalistów terapii uzależnień (...) w N., w którym oskarżony przechodzi terapię. Zeznania świadków były rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondowały i uzupełniały się, nadto znalazły potwierdzenie z dokumentacji medycznej i jako takie tworzyły spójną i logiczną całość. Świadców są osobami posiadającymi dużą wiedzę teoretyczną i doświadczenie zawodowe w pracy z osobami uzależnionymi, a zatem uzyskane od nich informacje dotyczące przebiegu terapii P. M. (1) stanowiły dla Sądu miarodajne i kompetentne źródło wiedzy na temat wcześniejszego i obecnego sposobu funkcjonowania oskarżonego, jak również perspektyw na przyszłość. Na koniec wskazać należy, iż wszyscy świadkowie są dla oskarżonego osobami obcymi, relacje z nim ograniczają się do działań terapeutycznych, a co za tym idzie wykluczyć należy by świadkowie narażając się na odpowiedzialność karną złożyli fałszywe, korzystne dla oskarżonego zeznania.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania świadka **A. C.**, która potwierdziła fakt zamieszkiwania oskarżonego w P. w wynajmowanym przez nią mieszkaniu, albowiem brak było obiektywnych podstaw do ich podważenia. Świadek wskazała jednakże, iż P. M. (1) przebywał u niej w październiku 2014r., a zatem w czasie nieobejmującym czasookresu przypisanych mu zachowań (koniec sierpnia 2014r. i wrzesień 2014r.), a co za tym idzie zeznania te w żaden sposób nie mogły stanowić zasadnej podstawy do podważenia zasadności stawianych mu zarzutów.

Zeznaniom świadka **J. R.** co do zasady nie można było odmówić przymiotu wiarygodności. W części dotyczącej znajomości oskarżonego i A. G. (1) z K. R. jego zeznania korespondowały z twierdzeniami tych pierwszych i w oparciu o argumenty przedstawione powyżej ocenić je należało jako prawdziwe. Jednocześnie wskazać należy na subiektywizm zeznań świadka, który będąc wieloletnim kolegą P. M. (1) niewątpliwie podjął próbę przedstawienia go w jak najlepszych świetle. J. R. nie zaprzeczył zażywaniu przez oskarżonego środków psychoaktywnych, jednakże wypowiadał się o tym w czasie przeszłym, co miało w sposób oczywisty sugerować utrzymywanie przez P. M. (3) obecnie abstynencji, co jednakże było sprzeczne ze stanem faktycznym. Nadto zaprzeczył by cokolwiek wiedział o sprzedawaniu lub udzielaniu przez P. M. (1) narkotyków, przy czym kontekst wypowiedzi miał zaprzeczać takim działaniom, co w świetle poczynionych ustaleń faktycznych również jawi się jako nieodpowiadające prawdzie. Zatem zeznania świadka stanowiły podstawę ustaleń faktycznych jedynie w części, w jakiej korespondowały z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym.

Jako całkowicie niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka **K. R.**, w których zaprzeczył by znał P. M. (1), jak również by utrzymywał kontakty z A. G. (1). Powyższe zeznania pozostają w jawnej sprzeczności zarówno z wyjaśnieniami oskarżonego, jak i zeznaniami małoletniej, co już samo w sobie poddaje w wątpliwość ich szczerłość. O ile P. M. (1) w wyjaśnieniach złożonych przed Sądem wskazywał na bliską znajomość małoletniej z K. R. i planowanie przez nich przerzucenia na niego odpowiedzialności w przypadku ujawnienia kwestii związanych z posiadaniem substancji psychoaktywnych, a co za tym idzie mógł mieć interes w złożeniu wyjaśnień go obciążających, o tyle A. G. (1) nie miała takiej motywacji. Małoletnia nie pozostawała z K. R. w żadnym konflikcie, a składając obciążające P. M. (1) zeznania w części dotyczącej udzielania jej substancji psychotropowych, w świetle zasad logicznego myślenia, nie można przyjąć by jednocześnie w powyższym zakresie złożyła zeznania potwierdzające wersję zdarzeń prezentowaną przez oskarżonego. Co więcej od chwili zatrzymania P. M. (1) małoletnia nie miała z nim żadnego kontaktu, a zatem ustalenie wspólnego, zbieżnego stanowiska należy kategorycznie wykluczyć. Co więcej K. R. jest osobą uzależnioną od substancji psychoaktywnych, a zatem utrzymywanie przez niego kontaktów z osobami również uzależnionymi i

wspólne zażywanie środków psychoaktywnych wpisuje się niejako w realia uzależnienia i dodatkowo uwiarygodnia w tym zakresie wyjaśnienia P. M. (1) i zeznania A. G. (1). K. R. był karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a zatem miał pełną świadomość grożącej mu odpowiedzialności karnej, a co za tym idzie przyjął postawę obronną, której wyrazem było całkowite zaprzeczenie faktowi znajomości z oskarżonym, jak również utrzymywania zarówno z nim, jak i A. G. (1) kontaktów koleżeńskich przy czym w świetle pozostałego materiału dowodowego jego zeznania uznać należało za nieprawdziwe.

Na przymiot wiarygodności zasługiwała pisemna opinia sądowo – psychiatryczna, jak i ustna opinia uzupełniająca złożona przez biegłych na rozprawie, Sporządzana została ona przez osoby dysponujące wiedzą fachową i doświadczeniem zawodowym, była rzeczowa, logiczna i spójna, a zatem brak było podstaw do kwestionowania jej rzetelności. Opinia okazała się wysoce przydatna nie tylko dla ustalenia stanu poczytalności P. M. (1) w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów i możliwości udziału w postępowaniu, lecz stanowiła niezmiernie ważne źródło wiedzy w kontekście podważania przez oskarżonego treści składanych w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnień. Pozwoliła, bowiem na dokonanie kategorycznej oceny ich wiarygodności i poczynienie na ich podstawie, w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym, ustaleń faktycznych istotnych z punktu widzenia oceny zasadności stawianych mu zarzutów.

Jako wiarygodną Sąd ocenił również opinię sądowo – psychologiczną dotyczącą małoletniej A. G. (1). Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednie kompetencje merytoryczne i doświadczenie zawodowe, a sformułowane w niej wnioski nie były kwestionowane w toku procesu. Ocena zachowania i sposobu składania zeznań przez małoletnią dokonana przez Sąd na rozprawie pozostawała zbieżna z oceną biegłej uczestniczącej w przesłuchaniu A. G. (1) w postępowaniu przygotowawczym i utwierdziła Sąd w przekonaniu co do trafności dokonanych spostrzeżeń, a w konsekwencji pozwoliła na dokonanie oceny wiarygodności jej zeznań.

W pełni wiarygodnymi były w ocenie Sądu również zgromadzone w toku całego postępowania dokumenty. Ich autentyczność, wiarygodność ani wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie, dowodów tych nie kwestionowały także strony w toku procesu, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Poddając merytorycznej ocenie zasadność zarzutów postawionych oskarżonemu P. M. (1) Sąd uznał, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż dopuścił się on popełnienia zarzucanych mu czynów z wyjątkiem czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia, aczkolwiek konieczne było dokonanie niezbędnych modyfikacji.

Przepis art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje zachowania polegające na udzielaniu, wbrew przepisom ustawy, innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, ułatwianie albo umożliwianie ich użycia albo nakłanianie do użycia takiego środka lub substancji.

Natomiast zgodnie z treścią art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii odpowiedzialności karnej podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, udziela innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, ułatwia użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji.

Każdorazowo typ kwalifikowany zachodzi w przypadku udzielenia środka odurzającego lub substancji psychotropowej małoletniemu, ułatwieniu użycia albo nakłanianiu go do użycia takiego środka lub substancji – art. 58 ust. 2 i art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Rozważania na temat realizacji przez oskarżonego P. M. (1) znamion strony przedmiotowej przestępstw z art. 58 ust. 2 i art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii rozpocząć należało od kwestii czynności sprawczej. Czynność sprawcza omawianego przestępstwa polega między innymi na „udzielaniu” innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej. Udzielanie innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej w rozumieniu

omawianych przepisów oznacza czynność przekazania jej środka lub substancji, a może nawet przybrać postać pozostawienia środków odurzających w ustalonym wcześniej między zbywcą, a nabywcą - konsumentem miejscu. Dla odpowiedzialności sprawcy nie jest istotne, czy osoba, której udzielił środka odurzającego lub substancji psychotropowej, faktycznie ich użyła.

vide: Komentarz do art. 58 i 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii [w:] K. Łucarz, A. Muszyńska, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Oficyna, 2008.

W realiach niniejszej sprawy zachowanie P. M. (1) z całą pewnością wypełniło znamiona czynności sprawczej omawianych przestępstw, albowiem przekazywał on A. G. (1) substancje psychotropowe, nadto w odniesieniu do nieodpłatnego udzielania środków odurzających nastąpiło to wbrew przepisom ustawy, a więc w sprzeczności z dopuszczalnymi ustawą zachowaniami, związanymi z dozwolonym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Przedmiotem czynności wykonawczej czynów oskarżonego była amfetamina, co stanowi okoliczność bezsporną. Zgodnie z ustawą z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii amfetamina, a także jej sole umieszczone są w wykazie środków psychotropowych (grupa II-P) stanowiący załącznik do w/w ustawy.

Rozważając z kolei realizację przez oskarżonego znamion strony podmiotowej przypisanego mu przestępstwa z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii stwierdzić należało w pierwszej kolejności, iż przestępstwo udzielania środków odurzających lub substancji psychotropowych jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby działanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, a mianowicie na osiągnięcie korzyści majątkowej. Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza więc możliwość popełnienia przestępstwa z zamiarem ewentualnym (*dolus eventualis*). Przestępstwo to może zostać popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim i to szczególnie zabarwionym (kierunkowym - *dolus directus coloratus*), obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy.

W świetle przedstawionego i zanalizowanego wyżej materiału dowodowego nie mogło budzić żadnych wątpliwości, iż oskarżony P. M. (1) miał pełną świadomość tego, iż udziela A. G. (1) środka psychotropowego w postaci amfetaminy, kierując się jednocześnie chęcią uzyskania korzyści majątkowej. Oskarżony udzielając środki psychotropowe liczył na otrzymanie zapłaty i w efekcie korzyść taką w postaci pieniędzy otrzymał. Nie można więc było skutecznie kwestionować stanowiska, iż na skutek takiego zachowania sytuacja majątkowa oskarżonego nie uległa polepszeniu. Z opisanego zachowania oskarżonego można wyciągnąć tylko jeden logiczny wniosek – oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim (i to szczególnie zabarwionym) dokonania czynu zabronionego.

Odnosząc się natomiast do strony podmiotowej przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd przyjął, iż P. M. (1) działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, albowiem chciał udzielić małoletniej A. G. (1) środka psychotropowego i zrobił to wiedząc, że działanie takie stanowi czyn karalny.

Odnosząc się do wskazanego w cytowanych przepisach znamienia „małoletniości” wskazać należy, iż samo formalne jego spełnienie, w ujęciu określonym dyspozycją art. 10 k.c., nie daje jeszcze możliwości przypisania oskarżonemu wyżej wymienionego kwalifikowanego typu przestępstwa, a dla przyjęcia odpowiedzialności z tego przepisu ustawy karnej niezbędnym jest wykazanie, że sprawca, który poszczególne akty czynności wykonawczej przewidziane z tego przepisu ustawy kieruje na osobę lub grupę osób, jest świadomy co do ich małoletniości, bowiem albo posiada pełną wiedzę co do ich wieku, albo też w oparciu o towarzyszące okoliczności przewiduje taką możliwość i godzi się na to. Ustalenie, że sprawca miał świadomość małoletniości osoby, której udzielił środka odurzającego lub substancji psychotropowej, może wynikać z jego konkretnej wiedzy dotyczącej wieku nabywcy, ale też z szeregu okoliczności towarzyszących np. wyglądu, znaczącej dysproporcji wieku, wspólnego zamieszkiwania, utrzymywania kontaktów towarzyskich, wspólnej nauki, czy miejsca transakcji jak chociażby na terenie szkoły. Zgodnie z utrwaloną praktyką orzeczniczą świadomość sprawcy co do wieku ofiary powinna podlegać udowodnieniu, jak każdy inny fakt istotny dla odpowiedzialności.

vide: wyrok SA w Katowicach z dn. 24.10.2013r, II Ka 300/13, Lex 1422289, wyrok SA w Katowicach z dn. 17.01.2013r, II AKa 502/12, Lex nr 1267267.

W niniejszej sprawie w świetle wyjaśnień oskarżonego nie budziło wątpliwości, iż P. M. (1) udzielając A. G. (1) środków psychotropowych miał świadomość, że jest ona osobą małoletnią.

W konsekwencji w ramach zarzuconych oskarżonemu w punktach I, II i III aktu oskarżenia czynów Sąd podzielił stanowisko Prokuratora, co do przyjętej w nim kwalifikacji prawnej z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a w odniesieniu do zarzutów zawartych w punkcie V i VI kwalifikacji z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Jednocześnie, w oparciu o argumenty przedstawione w części dotyczącej oceny materiału dowodowego, Sąd uznał, iż Prokurator nie wykazał sprawstwa oskarżonego, co do zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia przestępstwa i w konsekwencji opisane tam zachowanie pominął w opisie przepisanego P. M. (1) przestępstwa.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego stanowiło w istocie jeden czyn zabroniony – czyn ciągły opisany w art. 12 k.k.

Możliwe jest, bowiem przyjęcie czynu ciągłego, na który składać się będą zachowania polegające na udzielaniu środków narkotycznych różnym osobom. Co więcej, można konstruować czyn ciągły w oparciu o zachowania polegające na udzielaniu środków narkotycznych odpłatnie i nieodpłatnie oraz w oparciu o zachowania polegające na udzielaniu takich środków osobom małoletnim i pełnoletnim. Czyn ciągły stanowi bowiem jeden czyn zabroniony, na który składają się poszczególne zachowania, jeśli podjęte zostały w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Wchodzące w skład czynu ciągłego zachowania nie muszą wyczerpywać znamion tylko jednego przepisu ustawy. Jeśli zachowania te należałoby kwalifikować z różnych przepisów prawno-karnych, to mamy do czynienia z jednym czynem ciągłym, który wyczerpuje znamiona więcej niż jednego przepisu ustawy karnej. Zachodzi więc konieczność zastosowania kumulatywnej kwalifikacji prawnej (art. 11 §2 k.k.).

vide: wyrok SA we Wrocławiu z dn. 12.09.2007r., II AKa 26/07, LEX nr 327515, wyrok SA w Katowicach z dn. 28.02.2002 r., II AKa 542/01 , OSA 2003/2/185, wyrok SA w Katowicach z dn. 20.06.2002 r., II AKa 185/02 , OSA 2003/6/55.

W realiach niniejszej sprawy, zgodnie z normą art. 12 k.k. zamiar przypisany oskarżonemu istniał niejako „z góry” – w niniejszej sprawie od samego początku podjęcia przez oskarżonego przestępnych zachowań składających się na czyn ciągły. P. M. (1) realizował z góry powzięty zamiar, którego istotą było odpłatne udzielanie małoletniej środków psychotropowych, jak również nieodpłatne ich udzielanie, w tym również poprzez wspólne ich zażywanie. Świadczy o tym systematyczność jego działalności oraz fakt, że był znany jako osoba mająca dostęp do środków narkotycznych, u której można je zakupić, a działalność oskarżonego została przerwana dopiero interwencją organów ścigania. Przy ocenie istnienia „z góry” powziętego zamiaru oskarżonego wypada pamiętać, że dla przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego nie jest konieczne wykazanie i udowodnienie tego, że oskarżony w chwili rozpoczęcia działalności przestępczej wiedział już z góry, w którym konkretnym dniu oraz miejscu udzieli określoną ilość danego rodzaju narkotyku za ustaloną cenę określonym osobom, a jedynie jest niezbędne wykazanie, aby sprawca chciał popełnić czyn ciągły lub przewidując możliwość popełnienia takiego czynu, na to godził się oraz wykorzystywał każdą nadarżającą się ku temu sposobność. Sytuacja taka miała miejsce właśnie w przypadku oskarżonego.

vide: wyrok SA w Katowicach z dn. 18.03.2010r., II AKa 415/09, KZS 2010/6/54.

Również odnośnie nieodpłatnego udzielania środków psychotropowych po stronie oskarżonego istniał zamiar powzięty z góry, albowiem przy nadarżającej się sposobności częstował małoletnią amfetaminą lub zażywał ją razem z nią.

Z całą pewnością został też spełniony drugi z warunków koniecznych dla uznania zachowań oskarżonego za czyn ciągły, a mianowicie odstępy czasu dzielące zachowania oskarżonego, które można niewątpliwie określić jako krótkie.

W orzecznictwie podkreśla się, iż mimo nieprecyzyjnego charakteru powyższej przesłanki przedmiotowej przyjęcia czynu ciągłego i związanej z tym konieczność jej doprecyzowania przez orzecznictwo, za „krótkie odstępy czasu” można z pewnością uznać okres trwający kilka miesięcy (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29.09.2010 r., III KK 60/10 LEX 621185). Pomocne dla interpretacji pojęcia „krótkich odstępów czasu” jest uregulowanie przyjęte w przepisie art. 6 § 2 k.k.s. („za krótki odstępy czasu uważa się okres do 6 miesięcy”). Wprawdzie przepis ten dotyczy z oczywistych względów przestępstw skierowanych przeciwko finansowym interesom Skarbu Państwa, niemniej jednak można uważać go za wskazówkę ustawodawcy co do rozumienia terminu „krótki odstępy czasu” użytego również w innych ustawach, a w tym w Kodeksie karnym (tak trafnie w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9.03.2006 r., VKK 271/05, OSNKW 2006, z. 5, poz. 50 oraz Komentarz do art.12 kodeksu karnego [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2010, wyd. III; Komentarz do art.12 kodeksu karnego [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV). Przyjmując przedstawioną wskazówkę interpretacyjną za trafną, orzekający Sąd uznał, że na tle realiów rozpoznawanej sprawy, przy uwzględnieniu istnienia opisanych powyżej znamion podmiotowych charakteryzujących czyn ciągły, zasadnym jest uznanie, że zachowanie P. M. (1) na przestrzeni czasu od końca sierpnia 2014r. do dnia 29 marca 2015r. charakteryzowało się działaniem „w krótkich odstępach czasu” albowiem przerwa między poszczególnymi zachowaniami nie przekraczała 6 miesięcy.

Skoro zatem wszystkie przestępne zachowania oskarżonego polegające na udzielaniu środków odurzających były realizowane w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a nadto w krótkich odstępach czasu, to zachowanie oskarżonego opisane w punktach I, II, III, V i VI aktu oskarżenia należało uznać za jeden czyn ciągły w rozumieniu art. 12 k.k.

Jednocześnie Sąd ustalił, że P. M. (1) udzielił małoletniej A. G. (1) odpłatnie środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości nie większej niż 9 gramów za kwotę 180 zł i kwota ta wyraża wysokość korzyści majątkowej, jaką oskarżony uzyskał z odpłatnego udzielenia substancji psychotropowych.

Poczynienie powyższych ustaleń doprowadziło do ustalenia łącznej ilości sprzedanych środków odurzających tj. w ilości nie większej niż 9 gramów oraz kwoty uzyskanej przez oskarżonego ze sprzedaży środków odurzających w wysokości 180 zł, co znalazło odzwierciedlenie w opisie przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 wyroku czynu.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na względzie następujące okoliczności:

Przed przystąpieniem do omówienia kwestii związanych z wymiarem kary należy zauważyć, że między datą popełnienia czynów przypisanych P. M. (1), a datą orzekania nastąpiła zmiana ustawy karnej – z dniem 01.07.2015r. weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 06.06.1997 r. Kodeks Karny. Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. w takiej sytuacji należy stosować ustawę nową chyba, że ustawa poprzednia jest względniejsza dla sprawcy w danym, konkretnym przypadku, przy czym w orzecznictwie podkreśla się, iż do oceny, która ustawa jest względniejsza dla sprawcy, konieczne jest porównanie całych ustaw, a nie tylko poszczególnych jej przepisów.

vide: wyrok SN z 27.02.1970r, Rw 128/70, OSNKW 1970 z. 6 poz. 58, wyrok SN z 06.07.1970r, OSNKW 1970 z. 4 – 5, wyrok SN z 29.01.1970r, OSNKW 1970 z. 4 – 5, poz. 38).

W niniejszej sprawie porównanie warunków związanych z instytucją warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności – art. 69 §1 k.k. (możliwość zawieszenia wykonania kary do 2 lat pozbawienia wolności) i art. 69 §1 k.k. w obecnie obowiązującym brzmieniu (możliwość zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku) prowadzi już do jednoznacznego wniosku, że ustawa poprzednio obowiązująca ma charakter względniejszy, tak więc należało stosować ustawę w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy uznał, iż współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu oraz do stopnia jego zawinienia za czyn kwalifikowany z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art.

12 k.k. – przy zastosowaniu art. 60 §2 k.k. będzie kara 2 lat pozbawienia wolności, oraz kara 238 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd zdecydował o zastosowaniu wobec P. M. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Kodeks karny w art. 60 § 2 kk nie zawiera wskazania wszystkich okoliczności, w których możliwe jest nadzwyczajne złagodzenie kary. Wskazuje na to zwrot „w szczególności”, poprzedzający przykładowe tylko określenie wymienionych wypadków. Możliwe jest, zatem powołanie się przez sąd na inną niż wymieniona w art. 60 § 2 pkt 1 – 3 k.k. okoliczność, której natura wskazuje na celowość zastosowania tej instytucji. Może być tak, że w danej sprawie wystąpi kilka takich okoliczności łagodzących, które oddzielnie brane pod uwagę same nie uzasadniałyby nadzwyczajnego złagodzenia kary. Natomiast rozpatrywane łącznie spełniać mogą warunek nadzwyczajnego wypadku, w którym nawet najniższa kara byłaby niewspółmiernie surowa. W takim przypadku nie chodzi o zbieg kilku niezależnych, ustawowo określonych podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia, lecz o sumę innych okoliczności łagodzących, z których żadna samodzielnie nie może prowadzić do nadzwyczajnego złagodzenia. Należy uznać, że sąd ma możliwość w takim przypadku zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary opierając się na sumie okoliczności zachodzących w sprawie, jeśli tylko łącznie spełniają one warunki wymienione w ustawie dla nadzwyczajnego złagodzenia kary, przede wszystkim co do uznania wypadku za „szczególnie uzasadniony” oraz co do uznania grożącej kary za „niewspółmiernie surową”. Chodzi tu o niewspółmierność kary do tej, którą należałoby wymierzyć uwzględniając stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Ta niewspółmierność powinna być widoczna, choć nie musi być rażąca. O zastosowaniu w takim przypadku nadzwyczajnego złagodzenia kary decyduje całokształt okoliczności dotyczących nie tylko popełnionego czynu, ale także osoby sprawcy, analiza których – z uwzględnieniem zasad wymiaru kary określonych w ustawie – pozwala dopiero na ocenę, czy orzeczenie kary współmiernej jest możliwe w ramach ustawowego zagrożenia, czy dopiero kara poniżej tej granicy spełni rolę kary sprawiedliwej.

vide: w yrok SA w K. z dn. 10.11.2010, II AKa 329/10, OSA w K. 2011/1/5.

W ocenie sądu w przedmiotowej sprawie nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. kara 3 lat pozbawienia wolności byłaby niewspółmiernie surowa dla oskarżonego P. M. (1), gdyż jest to szczególnie uzasadniony wypadek. Wskazać należy w pierwszej kolejności, iż oskarżony nie był karany za przestępstwa, nadto w miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię.

Kwestią bezsporną jest również fakt wieloletniego uzależnienia oskarżonego od substancji psychoaktywnych, co niewątpliwie determinowało jego sposób zachowania i postępowania, czego przejawem było również popełnienie przypisanego mu czynu zabronionego. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych nie budziło wątpliwości Sądu, iż oskarżony zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie udzielał małoletniej A. G. (1) substancji psychoaktywnej w postaci amfetaminy. Zważywszy jednakże należy, iż P. M. (1) nie jest przykładem typowego dealera narkotykowego, który zaopatruje się w większe ilości narkotyków, by je następnie odsprzedawać klientom z zyskiem. Oskarżony będąc osobą silnie uzależnioną od środków psychotropowych musiał i miał do nich stały dostęp o czym wiedziała A. G. (1) i sama jako osoba uzależniona kontaktowała się z oskarżonym w celu zdobycia narkotyków. Fakt uzależnienia obojga powodował, że P. M. (1) udzielał małoletniej amfetaminy, przy czym postępowanie dowodowe nie wykazało, iż głównym celem jego działania była chęć zysku, a jedynie pomoc w pozyskaniu narkotyku, który kupował zarówno dla siebie, jak i dla A. G. (1). Z uzależnieniem wiązała się również kwestia nieodpłatnego udzielania małoletniej amfetaminy, co w większości przypadków wynikało z chęci wspólnego jej zażywania.

Niewątpliwie na korzyść oskarżonego przemawia również to, że jest on świadomy swojego uzależnienia, czego przejawem było podjęcie długoterminowego leczenia odwykowego. P. M. (1) jako osoba uzależniona wielokrotnie podejmował leczenie odwykowe, jednakże każdorazowo kończyło się ono niepowodzeniem i powrotem do nałogu. Od dnia 14 grudnia 2015r., a więc od ponad dziewięciu miesięcy oskarżony bierze udział w terapii dla osób uzależnionych od środków psychoaktywnych, przy czym z informacji uzyskanych od specjalistów terapii uzależnień można wnioskować, iż terapia przebiega prawidłowo, P. M. (1) czyni postępy pozwalające rokować, iż po jej zakończeniu będzie utrzymywał abstynencję.

Wszystko to pozwala w ocenie Sądu przyjąć, iż P. M. (1) zrewidował swoje dotychczasowe zachowanie i dostrzegł potrzebę radykalnej zmiany swojego sposobu postępowania, w szczególności konieczność walki z uzależnieniem, która przekładała się na wszystkie aspekty jego życia i doprowadziła pośrednio do wejścia w konflikt z prawem. Dlatego zdaniem Sądu wymierzenie oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo kary pozbawienia wolności nawet w minimalnym jej wymiarze tj. trzech lat, co byłoby jednoznaczne z izolacją w warunkach zakładu karnego, spowodowałoby przerwanie terapii i z dużym prawdopodobieństwem mogłoby się wiązać z powrotem oskarżonego do dotychczasowego trybu życia. Oczywiście jest przy tym, iż terapia mogłaby być kontynuowana w warunkach izolacji więziennej, jednakże niewątpliwie taka zmiana nie wpłynęłaby pozytywnie na dotychczasowy, jak i dalszy jej przebieg (utrata motywacji do leczenia, konieczność ponownego nawiązywania relacji z terapeutami, ograniczony zakres terapii).

Zdaniem Sądu w przypadku P. M. (1) na pierwszy plan należy wysunąć cele zapobiegawcze i wychowawcze, które wymierzona kara ma osiągnąć, a mianowicie uświadomić oskarżonemu konieczność przestrzegania porządku prawnego, kontynuowania terapii uzależnień, a następnie utrzymania bezwzględnej abstynencji, co stanowić będzie punkt wyjścia dla osiągnięcia przez niego stabilizacji życiowej, w szczególności poprzez znalezienie zatrudnienia. Podkreślić należy również, iż P. M. (1) był tymczasowo aresztowany przez okres prawie czterech miesięcy, co niewątpliwie stanowiło dla niego wystarczającą dolegliwość by zrozumieć naganność swojego postępowania, a jednocześnie uświadomić sobie konsekwencje wynikające z ponownego wejścia w konflikt z prawem.

Przytoczone wyżej okoliczności stanowią zdaniem Sądu istotne elementy przemawiające za koniecznością zastosowania omawianej instytucji.

Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art. 53§1 i §2 k.k. oraz art. 115§2 k.k. kwestię wymiaru oskarżonemu kary za przypisane mu przestępstwa, jako okoliczności obciążające Sąd potraktował:

- postać zamiaru – oskarżony działał bowiem w zamiarze bezpośrednim,
- działanie w warunkach czynu ciągłego,
- fakt, że swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona określone w dwóch przepisach karnych; wprawdzie koncepcja kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy zakłada, że karę wymierza się na podstawie jednego najsurowszego przepisu, jednakże wyczerpanie przez każdy czyn także znamion określonych w innym przepisie, powinna stanowić okoliczność obciążającą przy wymiarze kary,

Okolicznościami łagodzącymi były zaś:

- motywacja wynikająca z uzależnienia od środków psychoaktywnych,
-
- fakt, że oskarżony podjął działania mające wdrożyć go do prowadzenia przykładowego życia, w szczególności podjął terapię w (...), przed rozpoczęciem leczenia podejmował prace dorywcze,
- dotychczasowa niekaralność za przestępstwa.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa, należyte uwzględnia wskazane powyżej okoliczności obciążające i łagodzące, a zarazem nie przekraczają stopnia winy oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności karę grzywny Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw. Ustalona

wysokość stawek dziennych w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających.

Nie bez znaczenia jest także fakt, iż na gruncie kodeksu karnego stosowanie bezwzględnych kar izolacyjnych jest ostatecznością, zaś ustawodawca dał prymat wolnościowym środkom oddziaływania karnego. W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony zasługiwał, zatem na zastosowanie wobec jego osoby dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności w oparciu o art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Oskarżonego P. M. (1) nie sposób zasadnie zaliczyć do sprawców niepoprawnych, w przypadku których tylko bezwzględna i najsurowsza rodzajowo kara może go wdrożyć do przestrzegania norm porządku prawnego. Istotnym jest bowiem, że P. M. (1) po zakończeniu stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania w istotny sposób zrewidował swoją postawę, zaprzestał zażywania środków psychoaktywnych, podjął i przez okres ponad dziewięć miesięcy uczestniczył w terapii odwykowej, która przynosi pożądane rezultaty. Również przeprowadzony odnośnie oskarżonego wywiad środowiskowy nie dostarczył żadnych informacji stawiających jego osobę w negatywnym świetle.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego, wszystkie powyższe okoliczności przemawiały za uznaniem, iż przypadku oskarżonego zachodzą podstawy warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, której zastosowanie nie będzie w przypadku oskarżonego aktem pobłażania, ale sankcją sprawiedliwą. Nie ulegało natomiast wątpliwości, że w stosunku do osoby oskarżonego konieczne było zapewnienie możliwości weryfikacji pozytywnych zmian w jego postawie poprzez określenie okresu próby na maksymalny okres przewidziany ustawą, tj. na okres 5 lat. Zdaniem Sądu konieczne było również oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, co stworzy możliwość wychowawczego oddziaływania na skazanego poprzez sprawowanie nad nim systematycznej kontroli.

Z uwagi na stwierdzenie u P. M. (1) uzależnienia od substancji psychoaktywnych Sąd uznał, iż konieczne jest zobowiązanie oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i używania innych środków odurzających. Powyższy obowiązek stanowi warunek konieczny prowadzonej terapii uzależnień i będzie obciążało oskarżonego do zachowania bezwzględnej abstynencji zarówno w czasie, jak i po zakończeniu leczenia odwykowego.

Pamiętać przy tym należy, że w przypadku popełnienia przez oskarżonego w okresie próby kolejnego przestępstwa lub nie wywiązywania się przez niego z nałożonych przez Sąd obowiązków będzie on musiał ponieść konsekwencje tego postępowania i liczyć się z tym, że zostanie zarządzone wykonanie kary orzeczonej niniejszym wyrokiem. Ta perspektywa winna powstrzymać oskarżonego od podejmowania zachowań niezgodnych z obowiązującym porządkiem prawnym, czego skutkiem będzie nieuchronne osadzenie w zakładzie karnym.

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. Sąd Okręgowy zobowiązany był do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez niego z popełnionych przestępstw.

Wskazać należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem za korzyść majątkową, o której mowa w art. 45 § 1 k.k., można uznać całą kwotę uzyskaną ze sprzedaży narkotyków, a szerzej, wszelkie składniki majątkowe uzyskane z przestępstwa, bez odliczania poniesionych nakładów. Zatem przez pojęcie korzyści majątkowej, o jakiej mowa w art. 45 § 1 in princ. k.k., nie należy rozumieć wyłącznie tylko dochodu (zysku), czyli nadwyżki wpływów nad wydatkami. Owa korzyść to przychód sprawcy. Zatem w przedmiotowej sprawie konieczne było orzeczenie przepadku od P. M. (1) całej kwoty uzyskanej przez niego z odpłatnego udzielania środków odurzających tj. kwoty 180 zł.

Podsumowując, Sąd Okręgowy pragnie stwierdzić, iż tak ukształtowany rozmiar sankcji karnej będzie wystarczający dla uzmysłowienia oskarżonemu nieopłacalności popełniania przestępstw, utwierdzi go w deklarowanej negatywnej ocenie swoich przestępczych czynów i spełni swoje zadanie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie, tj. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 22.04.2015r. do dnia 18.08.2015r. uznając ją za wykonaną w całości.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu Sąd orzekł na podstawie przepisów wskazanych w punkcie 7 wyroku, które uzasadnia osiem terminów rozpraw.

O kosztach postępowania oraz o opłacie Sąd orzekł na podstawie przepisów powołanych w punkcie 8 części rozstrzygającej wyroku. Zasadą jest ponoszenie przez oskarżonego kosztów postępowania w razie uznania jego winy (bowiem to przecież jego zachowanie spowodowało powstanie tych kosztów), jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.

Wskazać należy przy tym, iż oceniając stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego nie można było poprzestać jedynie na tym, iż oskarżony obecnie nie pracuje i nie ma źródeł dochodu. Oskarżony jest bowiem młodym, zdrowym mężczyzną, zdolnym do pracy zarobkowej, nie posiada nikogo na utrzymaniu tak, więc ma realną możliwość podjęcia pracy, a tym samym przy dołożeniu określonych starań ma faktyczne możliwości na zdobycie środków na zapłatę należności sądowych, co w sferze materialnej pozwoli mu odczuć naganność jego poczynań. Mając na uwadze powyższe nie ulega również wątpliwości, iż stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego pozwalają na założenie, że zasądzone koszty sądowe będzie mógł w części uiścić.

SSO Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - obrońcy oskarżonego
 - Prokuratorowi.
3. Za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dnia 06.10.2016r.

SSO Izabela Dehmel